

La Immaculada

Gn 3, 9-15.20; Ef 1, 3-6.11-12 Lc1, 26-38

Catedral de Girona, 8 de desembre de 2022

Estimats Sr. Administrador diocesà, Sr. Degà del Capítol, preveres concelebrants, germans i germanes en Crist:

Déu te guard, plena de gràcia. Eren les paraules amb què l'àngel saludava la Mare de Déu. Són, també, les paraules que li escauen des del primer instant de la seva concepció: *plena de gràcia*. Sí, ho és des del primer moment de la seva existència. Perquè Déu Pare, que l'havia destinada des de sempre a esdevenir la mare del seu Fill fet home, aleshores la beneí *amb tota mena de dons espirituals* (cf. segona lectura).

Aquesta elecció de Maria que avui celebrem plens d'admiració i d'agraïment, es fonamenta en la gratuïtat de l'amor del Pare, en la seva misericòrdia infinita. Fins al punt que podem dir que Maria és la millor obra d'art de l'amor entranyable del Pare i el preludi de l'obra d'art espiritual que, després d'ella, fa a favor de la humanitat entera. La plenitud de gràcia indica com n'és, de gran, la santedat de Maria, com Déu Pare l'ha consagrada amb vista a ser la Mare del Messies; indica, encara, quina és la grandesa de la seva missió en la història de l'amor salvador que Déu desplega a favor de tota la humanitat.

Plena de gràcia significa per damunt de tot que, Maria és plena de l'Esperit Sant. Ell la santificà d'una manera única, per això l'Església d'Orient l'anomena la "Tota Santa". Ho és perquè la virtut santificadora de l'Esperit la va visitar, la va amarar de la seva presència, la va fer tota oberta i dòcil a Déu, acollidora incessant de la seva gràcia, generosa i disponible a fer la seva voluntat. Avui unim les nostres veus a la d'ella per cantar conjuntament el Magníficat al Pare que *ha obrat meravelles en la petitesa de la seva serventa*, ja des de l'inici de la seva existència. El Pare, preveient la mort redemptora del seu Fill (cf. oració col·lecta), la va fer immaculada des del moment de la seva concepció.

La santedat original de la Mare de Déu, es va anar desplegant esponerosament al llarg de la seva vida de fe. A mida que, des de la infantesa, anava prenent consciència d'ella mateix i del que Déu feia en la seva persona, anava col·laborant generosament i d'una manera única, amb l'obra de l'Esperit, així augmentava en ella la unió intensa i profunda amb Déu, fins a fer-ne la gran contemplativa en la vida ordinària de Natzaret.

Un moment sublim d'aquesta col·laboració amb l'obra de l'Esperit va ser el moment de l'anunciació, que ens ha estat proclamat a l'evangeli. Maria, sostinguda i inspirada per l'Esperit Sant, va donar el seu assentiment al pla de Déu sobre ella i va consentir lliurement a ser la Mare del *Fill de l'Altíssim*. És el cim de la grandesa de Maria, és el punt central de tot el que és ella mateixa, de la seva relació amb Déu i de la seva relació amb la humanitat. Tot en Maria és preparació o conseqüència d'aquest fet. La Concepció Immaculada mateix està en funció d'aquest Misteri de maternitat divina; Déu preparà en ella un temple sant per al seu *Fill*.

Avui, doncs, celebrem, agràits i admirats, l'inici de les meravelles que la Santa Trinitat obrà en Santa Maria. I amb ella entonem el cant dels humils i dels pobres, el cant de la joia i de l'esperança en el Déu que salva. La solemnitat d'avui no l'hem de veure només com un privilegi especial de la Mare de Déu que la faria llunyana de nosaltres, sinó com l'inici de la nova creació, del nou ordre de coses que es va obrint pas amb l'arribada del Regne de Déu que també ens inclou a nosaltres.

Déu te guard, plena de gràcia. Aquestes paraules de l'anunciació les podrem repetir des d'avui davant la Santa Imatge de la Mare de Déu de Montserrat que entronitzarem en una de les capelles d'aquesta admirable catedral. És una imatge que agermana tots els membres de les diòcesis amb seu a Catalunya i que suscita un sentiment de pertinença al nostre Poble català. Les imatges, per la pregària de l'Església, són portadores d'una presència espiritual. En contemplar la de Santa Maria de Montserrat, ens apareix com una icona de les meravelles que Déu ha obrat en ella. Amb els trets del seu bell rostre i amb la seva morenor ens evoca l'esposa estimada de la qual parla el llibre bíblic del Càntic dels càntics (cf. Ct 1, 5; 4, 1); un rostre serè i somrient que transparenta la santedat i la joia pasqual. I amb el seu vestit daurat i la seva corona ens fa present la imatge bíblica de la princesa que va tota radiant a la dreta del rei, Crist, engalanada de totes les virtuts (cf. Ps 44, 10). En la seva mà dreta sosté una esfera que és un signe d'autoritat i representa tot l'univers, l'orbe, confiat per Déu a la seva cura maternal. I tota ella és un tron per Jesucrist que duu al centre de la falda. Ella, que l'ha posat al món en la seva maternitat divina, l'ofereix a la humanitat i la invita a fer el que ell digui, a obrir el cor a la seva paraula (cf. Jo 2, 5). El vestit daurat del nen Jesús ens suggereix la santedat i la llum pròpies de Déu que per amor s'ha fet home i s'ha identificat plenament amb la causa humana. La corona del fill de Maria ens diu que és rei i senyor de l'univers, li porta vida en plenitud i vol crear la unitat en l'amor entre tots els pobles,

tal com ho significa la pinya que duu a la mà esquerra mentre amb la dreta beneeix benvolent tothom.

Entronitzar aquesta imatge ens permetrà de contemplar-la amb els ulls de la fe i de descobrir-hi la identitat i la missió de Santa Maria prop nostre. I alhora d'adreçar-li la nostra pregària confiada tot fent-li confiança del que portem al cor. Però entronitzar-la demana, encara, una altra cosa: que la deixem entrar, que l'entronitzem, en el més íntim de nosaltres mateixos. Jesús, dalt la creu, ens l'ha donada com a mare. I nosaltres hem de fer com el deixeble estimat que l'acollí. La traducció català diu que l'acollí "a casa seva"; i està bé, perquè és el que va fer Joan per tal que Maria no estigués sola. Però en la llengua original grega amb que va ser escrit l'evangeli, la paraula expressa una dimensió més profunda de l'acolliment; expressa acollir-la també en el fos del cor perquè ens sigui model de seguiment de Jesucrist, perquè ens sigui mare de consol i d'esperança, testimoni de la vida nova que ve del seu Fill, perquè per la seva pregària visquem la vida en Crist. I acollir Maria en el nostre interior comporta acollir-hi tots els seus fills i viure la solidaritat amb els més necessitats.

Entronitzem aquesta imatge de la Mare de Déu de Montserrat, tal com volia el bisbe Francesc Pardo, al cel sia, en el 75è. aniversari de l'entronització de la Santa Imatge original en el cambril de la basílica montserratina. Les festes que envoltaren aquell acte foren participades d'una manera entusiasta per la gent d'arreu de Catalunya, foren un acte d'amor a Santa Maria, una ocasió reconciliació després d'una persecució religiosa i d'una guerra fratricida, i un acte d'esperança de represa del nostre poble i de l'ús públic de la nostra llengua viscut encara en un clima de dictadura.

Ara, 75 anys després, donem gràcies a Déu per tot el que van suposar aquelles festes de l'entronització. I encara que estiguem en un context molt diferent tant a nivell religiós com social, aquella efemèride ens ensenya que els batejats hem de tenir sempre la Mare de Déu com a model de seguiment de Jesucrist i de vida cristiana; que hem de treballar per una Església ben fidel a l'Evangeli i arrelada al País i a la seva cultura, servidora dels petits i dels pobres; les festes de l'entronització ens ensenyen, també, que des de la voluntat de reconciliació i des de la diversitat d'opcions hem de treballar units per al bé del nostre poble i de tots els pobles de la terra.

Que la gràcia d'aquesta eucaristia renovi la nostra vida cristiana per intercessió de Santa Maria, la Mare Immaculada, la titular d'aquesta catedral, la Rosa d'abril i estel de Montserrat.